

(0:00-1:02)

pozn.: intro, dobové záběry (<https://www.youtube.com/watch?v=68LUcJbkmeM>)

čas: 0:25-0:40, 0:44-0:55 (záběr na pana Podzimka)

Jeden z určujících zážitků, když budu konkrétní, byl rok 67 a 6 denní válka Izraele proti Sýrii, Egyptu a Jordánsku, kdy mně bylo 10 let, 10,5 a bylo to pro mě první setkání s válkou, ať jakkoli tedy zprostředkovanou, tenkrát ještě rozhlasem. **A ten, ten pocit, co mě provází od té doby, celých těch 55 let spočívá v tom, že si myslím, že David může porazit Goliáše.** A že existuje ve světě spravedlnost, protože to izraelské vítězství bylo fantastické, říká se dodnes, že to byla nejúžasnější vojenská operace 20. století.

[na skautském táboře-1971.pdf](#)

VSTUP:

Jiří Podzimek se narodil v roce 1956 v Praze. Převážně v dětství, ale i během pozdějších let byl silně ovlivňován staršími sourozenci, bratrem Antonínem a sestrou Jaroslavou. I díky nim se stala literatura zásadní oporou jeho života. Během okupace v srpnu 1968 byl Jiří teprve 12 letý kluk, který trávil své letní dny na putovním táboře.

1. video (1:10-1:40)

čas: 1:17-1:35

[na skautském táboře- léto 1981.pdf](#)

[skautský průkaz- 1969.pdf](#)

Byl jsem na putovním táboře a dozvěděli jsme se to někdy v ranních hodinách. **Bylo to nesmírně tisnivé, ve svých důsledcích ponižující, a když na mě maminka u autobusu v Praze čekala, tak je to chvíle, kterou si pamatuju úplně realisticky jako dneska. I na Slunce, jak zpívá Kryl: Za okny mrazilo srpnové slunce,** bylo to, možná, že to slovo ponižující, je asi nejvhodnější.

2. video (1:40 - 2:04)

čas: 1:40-2:04

Osobitým způsobem se s tím vyrovnala má starší sestra Jaroslava, která na jaře 69 maturovala, a maturita z ruštiny byla tehdy povinná, a moje sestra při té maturitě odmítla mluvit rusky., to znamená, že dostala za 5 . Ale protože z ostatních předmětů, jelikož byla genius, měla jedničky, tak místo 1, 1, 1, 5 jí dali 2, 2, 2, 4. Takže odmaturovala, ale neřekla ani slovo rusky.

[Jiří Podzimek v mládí-1985, 1975.pdf](#)

VSTUP:

Jiří Podzimek vzpomíná na období normalizace, zřejmě jako většina se neodvažoval doufat v lepší časy, všichni byli každodenně utvrzováni v přesvědčení, že komunisté tu budou navždy...

video (2:30 - 3:09)

Je těžké si to představit, protože to co se tenkrát instalovalo, po tom 69., a po tom symbolickém nástupu Husáka, tak jsme všichni měli intenzivní dojem, jistotu, že to je navěky, že se to už nikdy nezmění, a ta ubíhající normalizace, to je 70. a 80. léta, nás v tom vlastně každodenně utvrzovala, že tady prostě komunisté budou navěky, a že není šance žádná na změnu, a v tomto kontextu byl i ten disent chápán jako donquijotská záležitost, že bojuje opravdu s něčím co je neporazitelné.

video (3:33 - 4:33)

čas:

Tak, tak to asi víte, ze vzpomínek jiných, teď to říkám u sebe s uvozovkami, pamětníků, že se mluvilo dvojím jazykem, že se mluvilo nějak doma, a že se mluvilo nějak na veřejnosti, a tahle schizofrenie, byla všudypřítomná. To znamená, že jste si mohli dělat legraci ze všeho, včetně vietnamské války, a co já vím, ale navenek jste zachovávali dekorum, a vy jste se snažili vyhnout situacím, kdy byste se opravdu demoralizovali, ponížili, a měli byste se ze sebe pocit naprostého znechucení. A to byla dělicí čára, kterou je nelehké definovat, asi nejlepší je to definovat na nějakém konkrétním příkladu, a to se týkali účasti na prvomájových průvodech, a na všech těchletěch příšerných festivitech, jak se tomu dnes říká, kterým už nikdo nevěřil, a zároveň je všichni museli absolvovat. Když jsem učil, tak se mě student zeptal, zhruba tak starý jako jste dnes vy, jestli se účastním existenčního pochodu, a myslel tím prvomájový průvod.

[Eva a Jiří Podzimekovi- 23.1. 1981.pdf](#)

VSTUP:

Během doby normalizace se Jiří seznámil se svou budoucí ženou Evou. Dodnes je spojují hlavně pevné životní hodnoty a láska ke knihám.

video (4:42-6:00)

Eva mě zaujala jak říkájíc esteticky, a pak i intelektuálně, protože při přednášce na téma československé legie, kdy do nás prostě prali ideologickou masáž. Tak Eva, protože její dědeček byl legionář, takže o tom hodně věděla, tak se přihlásila, a řekla, že to není pravda. A když si představíte posluchárnu ve které sedí prostě 40 lidí, a tohle drobné děvče se přihlásí, a s evidentním pohnutím, řekne, že to prostě není pravda. Tak to byla, nebyla to ani drzost, ani provokace, byl to prostě občanský postoj, a mě to nadchlo, protože to chtělo nejen odvahu, ale i znalost věci. A musím říci, že naše spolužačky, na té pedagogické fakultě, byly alespoň většina z nich, poněkud přituplé. A nevím, jestli se z nich později staly učitelky, pevně doufám že ne. Ale tohle bylo

ze strany Evy naprosto mimořádně, a nebylo to poprvé ani naposledy. Když jsem dostal takový vydírací pokyn v zaměstnání, že bych měl vstoupit do KSČ, tak mi moje choť, když jsem ji to doma vyjevil, řekla, je ti doufám jasné že pokud o tom jenom uvažuješ tak se rozvádíme.

[svatba s manželkou Evou-23.1.1981.pdf](#)

VSTUP:

Jiří Podzimek se se svými studenty účastnil Palachova týdne a také 17. listopadu na národní třídě

video (6:14 - 7:00) (prolínání záběrů na pana Podzimka s dobovými záběry z národní třídy - <https://1884403144.rsc.cdn77.org/foto/oslava-na-melantrichu-24-listopadu-1989-vaclav-havel-oznamuje-rezignaci-milose-jakese-a-celeho-vedeni-uv-ksc/NjkweDQwOC9jZW50ZXIvbWlkZGxIL3NtYXJ0L2ZpbHRlcuM6cXVhbGl0eSg4NSkvaW1n/2990403.jpg?v=0&st=qJEHqJGiV4su0ywLrPqyKx89eOKWWQpshfoaoFanbO8&ts=1600812000&e=0>)

Šlo tam se mnou já nevím 10-15 studentů a bylo to skvělé včetně jedinečného detailu kdy mě jedno z těch děvčat, šlo půlka kluci, půlka holky, tak mi říká, Markéta Šulová mi říká: pane profesore, musíte zavolat k nám domů, abyste řekl rodičům, že jdeme na demonstraci. Říkám Markéto vy jste se asi zbláznila, mám volat k vám domů že jdeme na demonstraci? “Jo naši to vědí počítaj s tím”, tak jsem zavola k Šulům domu a tam to vzala paní Šulová, božská bytost a řekla: “Ano pane profesore, my to víme, počítáme s tím, tak na sebe dávejte pozor, ať to dobře dopadne” Já jsem vytuhnul, jak říká mládež, protože nečekal jsem takovou reakci.

https://ct24.ceskatelevize.cz/sites/default/files/styles/scale_1180/public/images/1017292-118497.jpg?itok=TZy6RLzy

video (7:42- 8:15)

A když jsme byli na Palackého náměstí a ten dav šel po nábřeží, tak jsem zastavil naši výpravu a říkám děvčatům: “Dámy, nemůžu za vás dál ručit, nemůžu vás chránit, nemůžu se o vás starat, protože kdo ví, co se stane, tím pádem musíte jít domů” “Ne my nechcem” “Musíte jít domů, protože tohle je odpovědnost, kterou na sebe nemohu vzít.” Tak ty bestie skutečně řekly, že ano, což spočívalo v tom, že si počkaly asi 5 minut a zase se do toho davu zapojily...”

video(10:53-12:40)

A já jsem tak si říkal, že bych se jako moh vytratit, protože jsem dostal párkrát přes záda a do brňavky mě jednou trefili a vím, že jsem tři dni těžko hýbal rukou. Ale to zase není žádné drama. Tak jsem si říkal, že bych vypadnul taky... A vedle mě stál nějaký hoch s vlasy do půl zad, kou Mikulandskou, a jak tak vedle mě stál, tak potáh z tý cigarety a prones: “Sleduješ to vole, nějak vyměkkávaj” A já jsem si uvědomil, že v tomto

kontextu nemohu odejít, protože bych se historicky znemožnil. Přinejmenším před ním, když ne před sebou.

[jiří podzimek-1995, 2000.pdf](#)

VSTUP: Po revoluci bylo umožněno panu Podzimkovi vycestovat do zahraničí, rozhodli se tedy jet s manželkou do Paříže.

video(12:59-14:15) (záběry na něj a fotky: [jiří podzimek- cca 2000.pdf](#)
https://www.parisinddepth.com/x/cdn/?https://storage.googleapis.com/wzukusers/user-14330626/images/57f7aa63ab3b5fjiTrsJ/marshal-ney-statue-inauguration_d600.jpg)

A pak nejkrásnější cesta do zahraničí byla do Paříže v roce 91, nedostižná, nenahraditelná, neměli jsme vůbec žádné peníze, ale 14 dnů jsme nikam nespěchali. Měli jsme půjčený byt od kamaráda, který ten byt byl plný knih a muziky, Ivan Vrána je miláček, půjčil nám ten byt s tím, že přes den jsme se toulali po Paříži, v noci jsem četl, Eva většinou jenom spala, protože má přece jenom menší fyzické fondy než já. A jak ten byt, tak ta Paříž byly pro nás země zaslíbená, viděli jsme Picassovo muzeum, byli jsme třikrát v Louvre, viděli jsme pomník maršála Neye a vidíte, tím bychom mohli skončit. Maršál Ney stojí, stojí na pomníku, byl velitel jezdeckva, na pomníku má vytasenou šavli, obrací se zpět hlavou a zřejmě v tu chvíli pronáší výrok, který mu je připsán, kterým se obracel na svoje vojáky na koních za sebou a ta slova znějí: “Do boje parchanti, chcete žít věčně?”